

**ПУТІВНИК ПО РІШЕННЯХ СУДУ ЄС:
тлумачення окремих положень актів *acquis* ЄС
(лютий 2024 року)***

Путівник містить огляди рішень Суду ЄС, прийняті в лютому 2024 року, що тлумачать окремі положення актів права ЄС.

Рішення Суду ЄС розглядаються як прецеденти та є частиною *acquis* ЄС. Окремі рішення Суду ЄС містять роз'яснення (тлумачення) правильного розуміння та застосування актів права ЄС й установчих договорів Союзу. Такі рішення є важливими в контексті імплементації положень права ЄС у національне законодавство.

Вивчення рішень Суду ЄС та інших інтерпретаційних документів ЄС щодо імплементації відповідних актів права ЄС є складовою аналізу відповідності зобов'язанням держави у сфері європейської інтеграції та праву ЄС.

Для ознайомлення з Путівником перейдіть за посиланням

<https://padlet.com/rservvru/acquis-2024-a1ezvmjfpwkoniyz>

ЗМІСТ

<i>Оподаткування</i>	4
<i>Захист довкілля, прав споживачів та охорона здоров'я</i>	6
<i>Спільна зовнішня політика та політика безпеки</i>	12
<i>Соціальна політика</i>	15
<i>Загальні, фінансові та інституційні питання</i>	16
<i>Простір свободи, безпеки та правопорядку</i>	19

Оподаткування

Рішення Суду (Десятої Палати) від 29 лютого 2024 року (Справа С-466/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267ДФЄС від Адміністративного суду м. Велико-Тирново (Болгарія))¹.

Предмет справи полягає в тому, що Адміністративний суд м. Велико-Тирново призупинив провадження по справі за позовом товариства V.B. Trade OOD, заснованого у Болгарії, до Директора дирекції «Апеляційна та податкова практика і практика соціального страхування» м. Велико-Тирново щодо повідомлення про податкове зобов'язання з податку на прибуток підприємств.

Суд, що розглядає справу, вважає за необхідне звернутися до Суду ЄС за тлумаченням виразу «юридична сила електронного підпису як доказу» у розумінні статті 25(1) Регламенту (ЄС) 910/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних операцій на внутрішньому ринку та скасування Директиви 1999/93/ЄС (Регламент 910/2014), а саме:

1. Чи повинно словосполучення «юридична сила електронного підпису як доказу» у статті 25(1) Регламенту 910/2014 тлумачитися як таке, що це положення вимагає від судів держав-членів презюмувати, що якщо вимоги пунктів 10, 11 і 12 статті 3 Регламенту 910/2014 виконані або не є предметом спору, існування та заявлене авторство такого підпису повинні презюмуватися априорі як такі, що не викликають сумнівів або суперечок, і чи слід тлумачити це словосполучення як таке, що якщо вимоги цих пунктів дотримані, суди держав-членів повинні визнавати, що кваліфікований електронний підпис має доказову цінність / силу, еквівалентну власноручному підпису, лише тією мірою, якою відповідний національний правовий режим передбачений для такого підпису?

2. Чи слід словосполучення «не може бути відмовлено ... в судовому провадженні» у статті 25(1) Регламенту 910/2014 тлумачити як таке, що накладає на національні суди держав-членів абсолютну заборону на використання процесуальних можливостей, передбачених їх правовими системами, для відмови у визначенні юридичної сили електронного підпису? Або це положення слід тлумачити як таке, що не виключає можливості заперечувати вимоги пунктів 10, 11 і 12 статті 3 цього Регламенту як такі, що були виконані, шляхом використання національними судами держав-членів інструментів, що застосовуються відповідно до їх процесуального законодавства, дозволяючи таким чином сторонам спору в суді заперечувати доказову цінність / силу електронного підпису, як це передбачено?

Висновки Суду. Суд (Десята Палата) постановляє:

¹ JUDGMENT OF THE COURT (Tenth Chamber) 29 February 2024 (Case C-466/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Administrativen sad Veliko Tarnovo (Administrative Court, Veliko Tarnovo, Bulgaria). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283287&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=5197962>

Стаття 25 Регламенту (ЄС) 910/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних операцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС має тлумачитися як така, що зобов'язує суди держав-членів, за умови дотримання вимог статті 3(12) цього Регламенту, визнавати доказову цінність / силу кваліфікованого електронного підпису еквівалентною доказовій цінності / силі власноручного підпису тією мірою, якою відповідний національний правовий режим передбачає власноручний підпис.

Рішення Суду (Сьомої Палати) від 8 лютого 2024 року (Справа С-733/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Верховного адміністративного суду Болгарії)².

Предмет справи полягає в тому, що Верховний адміністративний суд Болгарії призупинив провадження у справі за позовом компанії Valentina Heights проти Національного агентства у справах іноземців щодо оскарження результатів податкової перевірки через віднесення баз відпочинку (готелів) до категорії житла. Відповідно, база нарахування податку на додану вартість має бути іншою.

Верховний адміністративний суд Болгарії зазначає, що Директива Ради 2006/112/ЄС від 28 листопада 2006 року про спільну систему податку на додану вартість (Директива про ПДВ) не визначає поняття «проживання в готелях та подібних закладах» (Додаток III до цієї Директиви).

Суд, що розглядає справу, відзначає в клопотанні, що навпаки, відповідно до статті 135(2)(а) Директиви про ПДВ звільнення від оподаткування операцій із надання в оренду або лізинг нерухомого майна не поширюється на «надання послуг із розміщення, як це визначено в законодавстві держав-членів, у готельному секторі або в секторах з аналогічними функціями». На думку суду, із цього випливає, що житло повинно надаватися відповідно до визначень, викладених у законодавстві держав-членів. Пункт 45 Додаткових положень Закону про ПДВ Болгарії визначає поняття «розміщення», посилаючись на Закон про туризм Болгарії.

Верховний адміністративний суд Болгарії вирішив призупинити провадження у справі та передати такі питання на розгляд Суду ЄС для винесення попереднього рішення:

1. Чи слід тлумачити статтю 98(2) у поєднанні з пунктом 12 Додатку III Директиви про ПДВ як таку, що передбачає знижену ставку оподаткування на послуги з розміщення в готелях та подібних закладах та може застосовуватися, якщо ці заклади не були класифіковані інакше відповідно до національних правових норм держави-члена, яка запитує попереднє рішення?

² JUDGMENT OF THE COURT (Seventh Chamber) 8 February 2024 (Case C-733/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Varhoven administrativen sad (Supreme Administrative Court, Bulgaria). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=282587&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=2686760>

2. Якщо відповідь на перше питання негативна, чи повинна стаття 98(2) у поєднанні з пунктом 12 Додатку III Директиви про ПДВ тлумачитися як така, що дозволяє застосовувати знижену ставку оподаткування на послуги з розміщення вибірково до конкретних і специфічних категорій житла у випадку, коли застосування зниженої ставки залежить від умови, що «розміщення в готелях та подібних закладах» може відбуватися тільки в тих приміщеннях, що були категоризовані як готель відповідно до національних правових норм держави-члена, яка запитує попереднє рішення, або щодо яких було видано тимчасовий сертифікат про категоризацію?

Висновки Суду. Суд (Сьома Палата) постановляє:

Стаття 98(2) Директиви Ради 2006/112/ЄС від 28 листопада 2006 року про спільну систему податку на додану вартість у поєднанні з пунктом 12 Додатку III до неї повинна тлумачитися як така, що виключає національне законодавство, згідно з яким знижена ставка податку на додану вартість на послуги з розміщення в готелях та інших подібних закладах залежить від наявності у такого закладу сертифіката про категоризацію або тимчасового сертифіката про категоризацію, якщо це законодавство не обмежує застосування зниженої ставки ПДВ конкретними та специфічними аспектами категорії надання послуг із розміщення в готелях та інших подібних закладах, або якщо воно обмежує застосування цієї ставки такими аспектами.

Захист довкілля, прав споживачів та охорона здоров'я

Рішення Загального Суду (Першої Палати, у розширеному складі) від 31 січня 2024 року (Справа T-745/20, Symphony Environmental Technologies plc та Symphony Environmental Ltd проти Європейського Парламенту, Європейської Комісії та Ради про відшкодування шкоди внаслідок прийняття Директиви (ЄС) 2019/904 Європейського Парламенту та Ради від 5 червня 2019 року про зменшення впливу деяких пластикових виробів на навколишнє середовище)³.

Предметом справи є перегляд заборони розміщення на ринку продукції, виготовленої з оксо-розкладного пластику, що передбачена статтею 5 Директиви 2019/904 і статтею 191 ДФЄС, які визначають низку цілей, принципів та критеріїв, яких має дотримуватися ЄС при реалізації своєї екологічної політики, та принципи пропорційності і рівного ставлення.

Заявники, компанії Symphony Environmental Technologies plc та Symphony Environmental Ltd, засновані у Великій Британії, займаються розробкою,

³ JUDGMENT OF THE GENERAL COURT (First Chamber, Extended Composition) 31 January 2024 (Case T-745/20, Symphony Environmental Technologies plc, Symphony Environmental Ltd vs. European Parliament, Council of the European Union, European Commission. URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=282342&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=2386442>

виробництвом та маркетингом окремих спеціалізованих пластмасових виробів, а також добавок і сумішей, що використовуються для виготовлення виробів з оксо-розкладного пластику. Відповідачем по справі є Європейський Парламент.

Висновки Суду. Загальний суд (Перша Палата) постановляє:

Попередньо Суд нагадує, що Європейський Союз може нести позадоговірну відповідальність за наявності трьох сукупних умов, а саме: достатньо серйозного порушення прав та свобод людини і громадянина; факту заподіяння шкоди; існування причинно-наслідкового зв'язку між стверджуваним порушенням і шкодою, якої зазнали потерпілі сторони.

Що стосується першої із цих умов, Суд роз'яснює, що в контексті цієї справи будь-яке достатньо серйозне порушення норм права, про які йдеться, має ґрунтуватися на явному і серйозному нехтуванні законодавчим органом ЄС своїх повноважень у сфері охорони навколишнього середовища відповідно до статей 191 і 192 ДФЄС. Здійснення цих повноважень передбачає, по-перше, необхідність для законодавчого органу ЄС передбачати та оцінювати екологічні, наукові, технічні й економічні зміни і, по-друге, зважування цим органом різних цілей, принципів та інтересів, викладених у статті 191 ДФЄС.

У цій справі в контексті статті 191 ДФЄС Суд вважає, перш за все, що Європейський Парламент, Рада Європейського Союзу та Європейська Комісія не допустили очевидної помилки в оцінці, ухваливши заборону на розміщення на ринку виробів із пластику, що містять прооксидантну добавку, оскільки вони мали у своєму розпорядженні наукову оцінку ризиків для навколишнього середовища та здоров'я людини, які становить цей тип пластику. Згідно з Директивою 2019/904 така заборона обґрунтована тим, що цей пластик не розкладається належним чином, не піддається компостуванню, має негативний вплив на переробку звичайних видів пластику і не приносить екологічної користі.

Суд вважає, що заборона на розміщення на ринку виробів із пластику, що містить прооксидантну добавку, не порушує принцип пропорційності. По-перше, ця заборона є доцільною для досягнення мети захисту довкілля та здоров'я людини, яку переслідує Директива 2019/904, враховуючи ризики, які становить пластик, що містить прооксидантну добавку. По-друге, заборона, про яку йдеться, не виходить за межі того, що необхідно для досягнення цієї мети, оскільки жодна із запропонованих заявниками альтернатив не здатна забезпечити її досягнення. Ця заборона також не може вважатися непропорційною, оскільки вона не супроводжується перехідним періодом, беручи до уваги, зокрема, нескладне використання пластику, про який йдеться. Суд також наголошує на важливості захисту здоров'я людей і навколишнього середовища, що може виправдати навіть значні негативні економічні наслідки для певних операторів.

Нарешті, три відповідні установи не порушили принцип рівного ставлення, заборонивши розміщення на ринку виробів із пластику, що містить прооксидантну добавку, але не виробів зі звичайного пластику, за деякими винятками, а також виробів із пластику, що продаються як такі, що придатні для компостування.

У світлі цих міркувань Суд повністю відхиляє позов заявників.

Рішення Суду (Другої Палати) від 29 лютого 2024 року (Справа С-606/21, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267ДФЄС від Апеляційного суду Парижа (Франція))⁴.

Предмет справи полягає в тому, що Апеляційний суд Парижа вирішив призупинити провадження у справі за позовом Doctipharma SAS до Union des Groupements de pharmaciens d'officine (UDGPO), Pictime Coreyre щодо законності онлайн-продажу лікарських засобів, які не підлягають обов'язковому відпуску за медичним рецептом, через платформу, розроблену та керовану позивачем, для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи слід діяльність позивача, яка здійснюється на вебсайті www.doctipharma.fr, розглядати як «послуги інформаційного суспільства» за визначенням Директиви 98/34?

2. Якщо так, то чи підпадає така діяльність позивача під дію статті 85с Директиви 2001/83?

3. Чи слід тлумачити статтю 85с Директиви 2001/83 таким чином, що заборона діяльності позивача, заснована на тлумаченні статей L. 5125-25 та L. 5125-26 Кодексу охорони здоров'я, є обмеженням, яке є виправданим захистом громадського здоров'я?

4. Якщо ні, то чи слід тлумачити статтю 85с Директиви 2001/83 так, що вона дозволяє таку діяльність позивача?

5. У цій ситуації чи заборона діяльності позивача, заснована на тлумаченні Касаційним судом статей L. 5125-25 і L. 5125-26 Кодексу охорони здоров'я, виправдана охороною здоров'я громадськості у значенні статті 85с Директиви 2001/83?

6. Якщо ні, чи слід тлумачити статтю 85с Директиви 2001/83 як дозвіл на діяльність типу «послуги інформаційного суспільства», яку пропонує позивач?

Висновки Суду. Суд (Друга Палата) постановляє:

1. Статтю 1(2) Директиви 98/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 червня 1998 року, що встановлює процедуру надання інформації у сфері технічних стандартів і правил щодо послуг інформаційного суспільства, зі змінами, внесеними Директивою 98/48/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 липня 1998 року, та статтю 1(1)(b) Директиви (ЄС) 2015/1535 Європейського Парламенту та Ради від 9 вересня 2015 року, що встановлює порядок надання інформації у сфері технічного регулювання та правил надання послуг інформаційного суспільства, слід тлумачити таким чином: послуга, яка надається на вебсайті, сутність якої полягає у взаємодії клієнтів і фармацевтів для продажу лікарських засобів, що

⁴ JUDGMENT OF THE COURT (Second Chamber) 29 February 2024 (Case C-606/21, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the cour d'appel de Paris (Court of Appeal, Paris, France). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283281&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6135456>

відпускаються без рецепта, через вебсайти аптек, які приєдналися до такої послуги, підпадає під поняття «послуга інформаційного суспільства».

2. Стаття 85с Директиви 2001/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 6 листопада 2001 року про Кодекс Співтовариства щодо лікарських засобів для людського використання, зі змінами, внесеними Директивою 2011/62/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 року, слід тлумачити таким чином: держави-члени можуть на основі цього положення заборонити надання послуги, сутність якої полягає у взаємодії клієнтів і фармацевтів для продажу лікарських засобів, що відпускаються без рецепту, через вебсайти аптек, які приєдналися до такої послуги, якщо з огляду на характеристики такої послуги з'ясується, що постачальник цієї послуги сам продає такі лікарські засоби, не маючи на це дозволу або права відповідно до законодавства держави-члена, на території якого зареєстрований.

Рішення Суду (Другої Палати) від 29 лютого 2024 року (Справа C-299/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267ДФЄС від Верховного суду Литви)⁵.

Предмет справи полягає в тому, що Верховний суд Литви вирішив призупинити провадження у справі за позовом M. D. до 'Tez Tour' UAB щодо права позивача без стягнення плати розірвати договір пакетної подорожі, який він уклав із відповідачем, на підставі ризику для здоров'я, пов'язаного з поширенням COVID-19, для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи є необхідними офіційне попередження влади держави відправлення та / або прибуття щодо утримання від подорожей та / або класифікація країни прибуття (і, можливо, також країни відправлення), які належать до зони ризику, для того, щоб вважалися невідворотними та надзвичайними обставини в місці призначення або в безпосередній близькості від нього у значенні першого речення статті 12(2) Директиви 2015/2302?

2. Оцінити, чи існують неминучі та надзвичайні обставини в місці призначення або в безпосередній близькості від нього на момент розірвання контракту на туристичний пакет, і чи обставини суттєво впливають на виконання пакету: (і) чи слід враховувати лише об'єктивні обставини, тобто чи виконання пакету пов'язане лише з об'єктивною неможливістю, і чи це слід тлумачити лише як випадки, коли виконання контракту стає як фізично, так і юридично неможливим, або також охоплюються випадки, коли виконання контракту не є неможливим, але (у цьому випадку через обґрунтований страх заразитися COVID-19) стає складним та / або економічно неефективним (із погляду безпеки подорожуючих, настання ризику для їх здоров'я та / або життя, можливості

⁵ JUDGMENT OF THE COURT (Second Chamber) 29 February 2024 (Case C-299/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Supreme Court of Lithuania). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283283&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6239634>

досягнення цілей відпустки); (ii) чи мають значення суб'єктивні чинники, такі як наявність дорослих, які подорожують разом із дітьми віком до 14 років, або належність до групи підвищеного ризику через вік або стан здоров'я мандрівника тощо? Чи має мандрівник право розірвати договір пакетної подорожі, якщо внаслідок пандемії і пов'язаних із нею обставин, на думку мандрівника, подорож до місця призначення і назад стає небезпечною, створює незручності для мандрівника або спричиняє настання обґрунтованого страху щодо ризику для здоров'я або зараження небезпечним вірусом?

3. Чи впливає той факт, що коли вже було заброньовано поїздки, обставини, на які посилається мандрівник, вже виникли або передбачалися, на право розірвати договір без сплати комісії за розірвання? Застосовуючи критерій розумної передбачуваності в контексті пандемії, чи слід брати до уваги, що хоча ВООЗ вже опублікувала інформацію про поширення вірусу на момент укладення договору про туристичний пакет, однак перебіг і наслідки пандемії було важко передбачити, не було визначено чітких заходів щодо управління та контролю інфекції, достатніх даних про саму інфекцію, а також зростаючий розвиток інфекції?

4. При оцінці того, чи існують неминучі та надзвичайні обставини в місці призначення або в безпосередній близькості від нього на момент припинення дії договору про туристичний пакет і чи вони суттєво впливають на виконання пакету, чи поняття «місце призначення або його безпосередня близькість» охоплюють лише країну місця призначення, або, беручи до уваги характер неминучої та надзвичайної обставини, тобто вірусну інфекцію, також країну місця відправлення, а також пункти, пов'язані з виїздом і поверненням з подорожі (пункти пересадки, певні види транспорту тощо)?

Висновки Суду. Суд (Друга Палата) постановляє:

1. Статтю 12(2) Директиви (ЄС) 2015/2302 Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2015 року про пакетні подорожі та пов'язані організації подорожей, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) 2006/2004 та Директиви 2011/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради і скасовує Директиву Ради 90/314/ЄЕС, з урахуванням пункту 12 статті 3 цього ж акта, слід тлумачити так: висновок про те, що «неминучі та надзвичайні обставини» у значенні цих положень виникли в пункті призначення або в безпосередній близькості від нього, не може залежати від факту публікації компетентними органами офіційних рекомендацій, відповідно до яких надається порада мандрівникам відмовитися від поїздок на відповідну територію, або публікації офіційного рішення, відповідно до якого ця територія класифікується як «зона ризику».

2. Статтю 12(2) Директиви 2015/2302 слід тлумачити так: поняття «неминучі та надзвичайні обставини, які суттєво впливають на виконання пакету або суттєво впливають на перевезення пасажирів до пункту призначення» відповідної поїздки, охоплює не лише обставини, які унеможливають виконати цей пакет, а також обставини, які, не перешкоджаючи такому виконанню, означають, що пакет не може бути виконаний, не піддаючи відповідних мандрівників ризикам для їхнього

здоров'я та безпеки, беручи до уваги, у відповідних випадках, особисті фактори, пов'язані з індивідуальною ситуацією цих мандрівників. Оцінка таких наслідків повинна проводитися з погляду середньостатистичного мандрівника, який є досить добре поінформованим і достатньо спостережливим і обачним на дату розірвання відповідного договору пакетної подорожі.

3. Статтю 12(2) Директиви 2015/2302 слід тлумачити так: ситуація, яка на дату укладення договору про пакетну подорож була вже відома зацікавленому мандрівнику або була передбачуваною для мандрівника, не може кваліфікуватися як «неминучі та надзвичайні обставини», однак без упередженої шкоди для такої можливості, з урахуванням ситуації, яка могла зазнати значних змін після укладення контракту, що призведе до нової ситуації, здатної відповідати визначенню поняття «неминучі та надзвичайні обставини».

4. Статтю 12(2) Директиви 2015/2302 слід тлумачити так: неминучі та надзвичайні обставини, що відбуваються в місці призначення або в безпосередній близькості від нього, «суттєво впливають на виконання пакету або істотно впливають на перевезення пасажирів до пункту призначення», що виникають у місці відправлення та в різних місцях, пов'язаних із початком і поверненням із відповідної подорожі, також можуть бути враховані, якщо вони впливають на ефективність цього пакету.

Рішення Суду (Сьомої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа C-85/23, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЕС від Вищого адміністративного суду Землі Саксонія-Ангальт (Німеччина))⁶.

Предмет справи полягає в тому, що Вищий адміністративний суд Землі Саксонія-Ангальт вирішив призупинити провадження у справі за позовом району Єріхов до А. щодо заборони останньому зберігати транспортні контейнери, які містять побічні продукти тваринного походження, на одному зі своїх складів, для попереднього вирішення такого питання:

Чи слід тлумачити статтю 24(1)(i) Регламенту 1069/2009 так, що поняття «зберігання» означає перерву в транспортних операціях, під час яких контейнери з побічними продуктами тваринного походження Категорії 3 переміщуються в інший транспортний засіб і утримуються в цьому транспортному засобі протягом кількох годин (до восьми) перед транспортуванням на переробний завод без обробки або переміщення матеріалу в інші контейнери?

Висновки Суду. Суд (Сьома Палата) постановляє:

⁶ JUDGMENT OF THE COURT (Seventh Chamber) 22 February 2024 (Case C-85/23, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Oberverwaltungsgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Higher Administrative Court of the Land Sachsen-Anhalt, Germany). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283055&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&cc=first&part=1&cid=6135456>

Статтю 24(1)(i) Регламенту (ЄС) 1069/2009 Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року, що встановлює правила охорони здоров'я щодо побічних продуктів тваринного походження та похідних продуктів, не призначених для споживання людиною, та скасовує Регламент (ЄС) 1774/2002 (Положення про побічні продукти тваринного походження), слід тлумачити так, що поняття «зберігання» означає перерву в транспортній операції, яка триває від кількох до восьми годин, протягом яких транспортні контейнери, що містять побічні продукти тваринного походження Категорії 3, переміщуються з одного транспортного засобу до іншого перед транспортуванням на переробний завод без обробки цих побічних продуктів тваринного походження або переміщення в інші транспортні контейнери під час цієї перерви.

Спільна зовнішня політика та політика безпеки

Рішення Суду (Першої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа С-491/21, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Вищого суду касації та правосуддя Румунії)⁷.

Предмет справи полягає в тому, що Вищий суд касації та правосуддя Румунії вирішив призупинити провадження у справі за позовом WA до органу, відповідального за ведення реєстру осіб та управління базами даних Міністерства внутрішніх справ, щодо відмови відповідача видати посвідчення особи позивачеві на тій підставі, що він проживав у державі-члені, відмінній від Румунії, для попереднього вирішення такого питання:

Чи повинні стаття 26(2) ДФЄС, статті 20, 21(1) і 45(1) Хартії та статті 4–6 Директиви 2004/38 тлумачитися як такі, що перешкоджають національному законодавству щодо відмови видачі посвідчення особи, яке може служити проїзним документом громадянину держави-члена в межах Європейського Союзу, на тій підставі, що він / вона встановили своє місце проживання в іншій державі-члені?

Висновки Суду. Суд (Перша Палата) постановляє:

Статтю 21(1) ДФЄС і статтю 45(1) Хартії основоположних прав Європейського Союзу, у поєднанні зі статтею 4(3) Директиви 2004/38/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2004 року про право громадян Союзу та членів їхніх сімей вільно пересуватися та проживати на території держав-членів та про внесення змін до Регламенту (ЄЕС) 1612/68 та скасування Директив 64/221/ЄЕС, 68/360/ЄЕС, 72/194/ЄЕС, 73/148/ЄЕС, 75/34/ЄЕС, 75/35/ЄЕС, 90/364/ЄЕС, 90/365/ЄЕС і 93/96/ЄЕС, слід тлумачити як такі, що виключають законодавство держави-члена, згідно з яким громадянину Європейського Союзу, громадянину цієї держави-члена, який скористався своїм правом на свободу

⁷ JUDGMENT OF THE COURT (First Chamber) 22 February 2024 (Case C-491/21, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Înalta Curte de Casație și Justiție (High Court of Cassation and Justice, Romania). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283042&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&oc=first&part=1&cid=6135456>

пересування та свободу проживання в іншій державі-члені, відмовляють у видачі посвідчення особи, яке може служити проїзним документом у межах Європейського Союзу, лише на тій підставі, що він / вона встановили своє місце проживання на території іншої держави-члена.

Рішення Суду (Четвертої Палати) від 29 лютого 2024 року (Справа С-392/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Округного суду Гааги, що засідає у Гертогенбосі (Нідерланди))⁸.

Предмет справи полягає в тому, що Округний суд Гааги, який засідає у Гертогенбосі, вирішив призупинити провадження у справі за позовом Х до Державного секретаря з питань юстиції та безпеки щодо рішення Державного секретаря не розглядати подану заяву про міжнародний захист Х у Нідерландах для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи слід Регламент «Дублін III», з огляду на пункти 3, 32 і 39, а також у поєднанні зі статтями 1, 4, 18, 19 і 47 Хартії, тлумачити та застосовувати таким чином, що принцип міждержавної довіри не поділявся, тому суттєві й систематичні порушення законодавства ЄС, вчинені потенційно відповідальною державою-членом, стосовно передачі громадян третіх країн, які (поки що) не є особами, які повернулися в розумінні Дублінського Регламенту, абсолютно перешкоджають передачі до цієї держави-члена?

2. Якщо відповідь на перше запитання є негативною, чи слід статтю 3(2) Дублінського Регламенту та статті 1, 4, 18, 19 і 47 Хартії тлумачити так, що якщо потенційно відповідальна держава-член суттєво та систематично порушує законодавство ЄС, держава-член, що передає громадян третіх країн, не може в рамках цього Регламенту сліпо покладатися на принцип міждержавної довіри, а повинна усунути всі сумніви або повинна продемонструвати, що після передачі заявник не потрапить у ситуацію, яка суперечить статті 4 Хартії?

3. Які докази може використати заявник на підтримку своїх аргументів про те, що стаття 3(2) Дублінського Регламенту забороняє його передачу, і який стандарт доказів слід застосувати? У світлі посилань на *acquis* Союзу в деклараціях цього Регламенту, чи повинна держава-член, яка передає обов'язок співпраці чи перевірки, у разі суттєвих і систематичних порушень основних прав щодо громадян третіх країн, отримати індивідуальні гарантії від відповідальної держави-члена щодо основних прав заявника, які будуть (дійсно) дотримані після передачі? Чи відповідь на це запитання відрізняється, якщо заявнику бракує доказів, оскільки він

⁸ JUDGMENT OF THE COURT (Fourth Chamber) 29 February 2024 (Case C-392/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (District Court, The Hague, sitting in 's-Hertogenbosch, Netherlands). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283285&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6135456>

не може підтвердити свої послідовні та детальні заяви документами, коли від нього цього не можна очікувати, враховуючи характер заяв?

4. Чи буде відповідь на третє запитання інша, якщо заявник продемонструє, що скарга до органів влади та / або звернення до засобів правового захисту у відповідній державі-члені будуть неможливими та / або неефективними?

Висновки Суду. Суд (Четверта Палата) постановляє:

1. Другий абзац статті 3(2) Регламенту (ЄС) 604/2013 Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року, відповідно до якого визначені критерії та механізми для встановлення держави-члена, відповідальної за розгляд заяви про міжнародний захист, поданій в одній із держав-членів громадянином третьої країни або особою без громадянства, слід тлумачити так: факт, що держава-член, відповідальна за розгляд заяви громадянина третьої країни про міжнародний захист, відмовляла громадянам третьої країни, які намагалися подати такі заявки на її кордоні, і затримала їх на своєму пункті прикордонного контролю, не перешкоджає передачі цього громадянина третьої країни до цієї держави-члена. Проте передача цього громадянина третьої країни до цієї держави-члена не повинна відбуватися, якщо є вагомі підстави вважати, що громадянин третьої країни під час передачі або після цього зіткнеться з реальним ризиком стати жертвою такої практики, і що ця практика, залежно від обставин, оцінка яких належить компетентним органам влади та будь-якому суду чи трибуналу, до якого може бути подано позов проти рішення про передачу, здатна поставити громадянина третьої країни у настільки скрутне становище, яке можна прирівняти до нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження, забороненого статтею 4 Хартії.

2. Регламент 604/2013, з урахуванням статті 4 Хартії основних прав, слід тлумачити так:

– держава-член, яка звернулася з проханням повернути заявника на міжнародний захист відповідальною державою-членом і бажає передати цього заявника останній державі-члену, перш ніж зможе здійснити таку передачу, повинна взяти до уваги всю надану заявником інформацію, зокрема щодо можливого існування реального ризику нелюдського або такого, що принижує гідність поводження, у значенні статті 4 Хартії, під час такої передачі або після неї;

– держава-член, яка бажає здійснити передачу, повинна співпрацювати у встановленні фактів та / або перевірити правдивість цих фактів;

– держава-член, яка бажає здійснити передачу, повинна утримуватися від здійснення такої передачі, якщо є вагомі підстави вважати, що існує реальний ризик нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження у разі передачі;

– держава-член, яка бажає здійснити передачу, може, тим не менш, прагнути отримати індивідуальні гарантії від відповідальної держави-члена, і, якщо такі гарантії надані та видаються надійними й достатніми для виключення будь-якого реального ризику нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження, може здійснити таку передачу.

Соціальна політика

Рішення Суду (Другої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа С-283/21, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Вищого соціального суду Північного Рейну-Вестфалії (Німеччина))⁹.

Предмет справи полягає в тому, що Вищий соціальний суд Північного Рейну-Вестфалії вирішив призупинити провадження у справі за позовом VA до Федерального фонду пенсійного страхування щодо врахування цим органом періодів виховання дітей VA в іншій державі-члені з метою обчислення розміру пенсії за повною непрацездатністю, для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи надає право на підвищення пенсії законодавство Королівства Нідерландів як держави-члена, яка є компетентною стороною відповідно до Розділу II Регламенту 883/2004, щодо «періоду виховання дитини», який враховується в межах статті 44(2) Регламенту 987/2009 на підставі того факту, що період виховання дитини відбувався в Нідерландах?

2. Якщо відповідь на перше запитання є негативною: чи слід статтю 44(2) Регламенту 987/2009 на основі рішень від 23 листопада 2000 року (Elsen (C-135/99, EU:C:2000:647)) та від 19 липня 2012 року (Reichel-Albert (C-522/10, EU:C:2012:475)) у широкому розумінні тлумачити так, що компетентна держава-член також повинна взяти до уваги період виховання дитини, якщо особа, яка виховує дитину, завершила відповідний пенсійний період до та після виховання дитини через освіту або роботу лише в системі цієї держави-члена, але не сплачувала внески в цю пенсійну схему безпосередньо перед або після виховання дитини?

Висновки Суду. Суд (Друга Палата) постановляє:

статтю 21 ДФЄС слід тлумачити так: для цілей призначення пенсії за повною втратою працездатності, якщо відповідна особа не задовольняє умові провадження діяльності як наймана або самозайнята особа, встановленій статтею 44(2) Регламенту (ЄС) 987/2009 Європейського Парламенту та Ради від 16 вересня 2009 року, що закріплює процедуру імплементації Регламенту (ЄС) 883/2004 про координацію систем соціального забезпечення, держава-член з урахуванням цих положень, відповідальна за виплату такої пенсії, враховує періоди виховання дітей в іншій державі-члені, але мають бути завершені періоди страхування в першій державі-члені на підставі періодів навчання або професійної діяльності, як до, так і після завершення цих періодів виховання дітей; держава-член зобов'язана враховувати ці періоди виховання дітей, незважаючи на те, що ця особа не сплачувала внески в цій державі-члені до або відразу після таких періодів виховання дітей.

⁹ JUDGMENT OF THE COURT (Second Chamber) 22 February 2024 (Case C-283/21, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen (Higher Social Court, North Rhine-Westphalia, Germany). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283041&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=6135456>

Загальні, фінансові та інституційні питання

Рішення Суду (Сьомої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа С-125/23, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267ДФЄС від Апеляційного суду Екс-ан-Прованс (Франція))¹⁰.

Предмет справи полягає в тому, що Апеляційний суд Екс-ан-Прованс вирішив призупинити провадження у справі за позовом Association Unedic délégation AGS de Marseille до V, W, X, Y, Z та ліквідатора компанії К щодо виплати непогашених вимог працівників після судової ліквідації цієї компанії, для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи можна Директиву 2008/94 тлумачити як таку, що дозволяє гарантійній установі не брати на себе гарантію виплати вихідної допомоги після припинення трудових відносин із працівником, якщо працівник заявляє про припинення свого трудового договору після того, як була розпочата процедура банкрутства?

2. Чи таке тлумачення відповідає формулюванню та меті цієї Директиви та чи дозволяє воно досягти зазначених у ній результатів?

3. Чи таке тлумачення залежно від особи, яка припинила дію трудового договору в період банкрутства, тягне за собою різницю у ставленні до працівників?

4. Якщо така різниця існує, чи є вона об'єктивно виправданою?

Висновки Суду. Суд (Сьома Палата) постановляє:

Директива 2008/94/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 жовтня 2008 року про захист працівників у разі неплатоспроможності їх роботодавця повинна тлумачитися як така, що виключає національне законодавство, відповідно до якого непогашені претензії працівників, що випливають із трудових договорів або трудових відносин, покриваються національною схемою страхування, що забезпечує виплату вимог працівників гарантійною установою, створеною відповідно до статті 3 цієї Директиви, якщо розірвання трудового договору відбувається за ініціативою призначеного судом адміністратора, ліквідатора або зацікавленого роботодавця, але виключає покриття таких претензій цією гарантійною установою, якщо відповідний працівник робить заяву про розірвання свого трудового договору через серйозні порушення з боку його або її роботодавця, через які продовження цього контракту стало неможливим, і національний суд визнав таку заяву виправданою.

Рішення Суду (Сьомої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа С-589/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267ДФЄС від Вищого суду правосуддя Балеарських островів (Іспанія))¹¹.

¹⁰ JUDGMENT OF THE COURT (Seventh Chamber) 22 February 2024 (Case C-125/23, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the cour d'appel d'Aix-en-Provence (Court of Appeal, Aix-en-Provence, France). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283056&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&oc=first&part=1&cid=6135456>

¹¹ JUDGMENT OF THE COURT (Seventh Chamber) 22 February 2024 (Case C-589/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Tribunal Superior de Justicia de las Islas Baleares (High Court of Justice, Balearic Islands,

Предмет справи полягає в тому, що Вищий суд правосуддя Балеарських островів вирішив призупинити провадження у справі за позовом J.L.O.G, J.J.O.P до Resorts Mallorca Hotels International SL щодо законності звільнення позивачів, для попереднього вирішення таких питань:

1. Чи слід статтю 2 Директиви 98/59, з урахуванням прецедентного права Суду ЄС, викладеного в рішенні від 10 вересня 2009 року Akavan Erityisalojen Keskusliitto АЕК та інші (С-44/08, EU:C:2009:533), тлумачити таким чином: вимоги щодо проведення консультацій та сповіщення працівників виникають у процесі реструктуризації підприємства, коли воно припиняє дію низки трудових договорів, і цим може перевищити поріг колективного звільнення, незалежно від того факту, що в кінцевому підсумку кількість звільнень не досягає цього порогу через заходи, вжиті роботодавцем без попередньої консультації з представниками працівників задля зменшення числа звільнених працівників?

2. Чи застосовується положення останнього абзацу статті 1(1) Директиви 98/59, відповідно до якого «з метою розрахунку кількості звільнень, передбачених у першому абзаці пункту (а), припинення трудового договору, які відбуваються з ініціативи роботодавця з однієї або кількох причин, не пов'язаних з окремими зацікавленими працівниками, прирівнюються до звільнення за умови, що є принаймні п'ять таких звільнень», у ситуації, коли скорочення штату робочої сили (у тому числі, через звільнення) охоплюють звільнення працівників, запропоноване підприємством, яке, хоча і не прагнули працівники, було прийнято ними після отримання впевненої пропозиції негайного працевлаштування на іншому підприємстві, коли саме роботодавець організував, щоб його працівники мали можливість пройти співбесіду на цьому підприємстві з метою їх можливого працевлаштування?

Висновки Суду. Суд (Сьома Палата) постановляє:

Статтю 2(1) Директиви Ради 98/59/ЄС від 20 липня 1998 року про наближення законодавства держав-членів щодо колективного звільнення слід тлумачити так, що зобов'язання щодо проведення консультацій виникає в той момент, коли роботодавець у контексті плану реструктуризації розглядає чи планує скорочення робочих місць, кількість яких може перевищувати кількість, установлену в статті 1(1)(а) цієї Директиви, а не тоді, коли після вжиття заходів, пов'язаних зі скороченням такої кількості, роботодавець переконався, що йому фактично доведеться звільнити кількість працівників більшу за ту, яка встановлена останнім положенням.

Рішення Суду (Шостої Палати) від 22 лютого 2024 року (Справа C-649/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Вищого суду правосуддя Країни Басків (Іспанія))¹².

Предмет справи полягає в тому, що Вищий суд правосуддя Країни Басків вирішив призупинити провадження у справі за позовом XXX до Randstad Empleo ETT SAU, Serveo Servicios SAU, Axa Seguros Generales SA de Seguros y Reaseguros щодо суми компенсації, на яку позивач як працівник агентства тимчасової зайнятості має право через його повну постійну нездатність виконувати свою звичайну роботу внаслідок нещасного випадку на виробництві, що стався під час його тимчасового призначення на підприємстві-користувачеві послуг і призвів до припинення його трудових відносин, для попереднього вирішення такого питання:

Чи слід статті 20 і 21 Хартії, статтю 2 Договору про Європейський Союз, статті 3(1)(f) і 5 Директиви 2008/104 тлумачити як такі, що перешкоджають тлумаченню законодавства Іспанії на основі прецедентного права, згідно з яким компенсація для працівника, найнятого за допомогою агентства тимчасової зайнятості, трудовий договір якого було розірвано після оголошення повної постійної непрацездатності внаслідок нещасного випадку на виробництві підприємства-користувача послуг, виключається з поняття «базові умови праці та зайнятості»?

Висновки Суду. Суд (Шоста Палата) постановляє:

Перший абзац статті 5(1) Директиви 2008/104/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 19 листопада 2008 року про роботу через агентства тимчасової зайнятості, з урахуванням статті 3(1)(f), слід тлумачити як такий, що виключає національне законодавство, згідно з яким компенсація, на яку мають право працівники тимчасової зайнятості у зв'язку з повною постійною нездатністю виконувати свою звичайну роботу внаслідок нещасного випадку на виробництві, який стався на підприємстві-користувачеві послуг та призвів до припинення їхніх тимчасових трудових відносин, є меншою, ніж компенсація, на яку ці працівники мали би право в тій самій ситуації та на тій самій основі, якби вони були найняті безпосередньо цією компанією-користувачем для виконання тієї самої роботи на той самий період часу.

¹² JUDGMENT OF THE COURT (Sixth Chamber) 22 February 2024 (Case C-649/22, REQUEST for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (High Court of Justice of the Basque Country, Spain). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=283048&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=6135456>

Простір свободи, безпеки та правопорядку

Рішення Суду (Великої Палати) від 8 лютого 2024 року (Справа С-216/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС від Адміністративного суду м. Зігмарінген (Німеччина))¹³.

Предмет справи. Клопотання про винесення попереднього рішення стосується тлумачення статті 33(2)(d), статті 40(2) і (3) та статті 46(1)(a)(ii) Директиви 2013/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про загальні процедури надання та позбавлення міжнародного захисту (далі – Директива 2013/32/ЄС)¹⁴ і подано в рамках судового розгляду справи про відхилення як неприйнятної заяви А. А., громадянина третьої країни, про надання статусу біженця.

Адміністративний суд м. Зігмарінген звернувся до Суду ЄС за роз'ясненням щодо таких питань:

1. (а) Чи відповідає національне положення, згідно з яким заява вважається прийнятною лише в тому випадку, якщо фактична або правова позиція, на якій ґрунтувалося початкове рішення про відмову, згодом змінилася на користь заявника, вимогам статті 33(2)(d) і статті 40(2) Директиви 2013/32/ЄС? (б) Чи виключають стаття 33(2)(d) і стаття 40(2) Директиви 2013/32/ЄС національне положення, яке не розглядає рішення Суду ЄС... (під час попереднього судового розгляду відповідно до статті 267 ДФЄС) як «новий елемент» або «нову обставину», або «новий висновок», якщо рішення не встановлює несумісність національного положення з правом ЄС, а обмежується тлумаченням права ЄС? Які умови, якщо такі є, застосовуються для того, щоб рішення Суду ЄС ..., яке лише тлумачить право ЄС, було враховане як «новий елемент» або «нова обставина», або «новий висновок»?

2. Якщо на питання 1а і 1б дається ствердна відповідь: чи слід тлумачити статтю 33(2)(d) та статтю 40(2) Директиви 2013/32/ЄС як такі, що рішення Суду ЄС ... яким постановлено, що існує сильна презумпція того, що відмова від проходження військової служби за умов, викладених у статті 9(2)(е) Директиви 2011/95¹⁵, пов'язана з однією з п'яти підстав, перелічених у статті 10 цієї Директиви, має братися до уваги як «новий елемент» або «нова обставина», або «новий висновок»?

¹³ Judgment of the Court (Grand Chamber) of 8 February 2024 (C-216/22 request for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Verwaltungsgericht Sigmaringen (Administrative Court, Sigmaringen, Germany). URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=282584&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&cc=first&part=1&cid=6206678>

¹⁴ Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32013L0032>

¹⁵ Directive 2011/95/EU of the European Parliament and of the Council of 13 December 2011 on standards for the qualification of third-country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection, for a uniform status for refugees or for persons eligible for subsidiary protection, and for the content of the protection granted (recast). URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2011/95/oj>

3. (а) Чи слід тлумачити статтю 46(1)(а)(іі) Директиви 2013/32/ЄС як таку, що судовий засіб правового захисту проти рішення про неприйнятність, прийнятого органом, що приймає рішення, в розумінні статті 33(2)(d) і статті 40(5) Директиви 2013/32/ЄС, обмежується перевіркою того, чи правильно орган, що приймає рішення, дійшов висновку, що умови для визнання заяви про надання притулку непринятною згідно зі статтею 33(2)(d) і статтею 40(2) та (5) Директиви 2013/32/ЄС були виконані? (b) Якщо відповідь на питання 3а негативна: чи слід тлумачити статтю 46(1)(а)(іі) Директиви 2013/32/ЄС як таку, що судовий засіб правового захисту проти рішення про неприйнятність також охоплює перевірку того, чи були виконані умови надання міжнародного захисту в розумінні статті 2(b) Директиви 2011/95, якщо суд [або трибунал] після проведення власної перевірки встановить, що умови для відхилення заяви про надання притулку як непринятною не були виконані? (c) Якщо відповідь на питання 3b є ствердною: чи вимагає таке рішення суду [або трибуналу], щоб заявнику спочатку були надані спеціальні процесуальні гарантії відповідно до статті 40(3) у поєднанні з правилами Глави II Директиви 2013/32/ЄС? Чи може суд [або трибунал] проводити таку процедуру самостійно чи повинен делегувати її органу, що приймає рішення, якщо необхідно, після зупинення [судового] провадження? Чи може заявник відмовитися від дотримання таких процесуальних гарантій?

Висновки Суду.

1. Стаття 33(2)(d) та стаття 40(2) і (3) Директиви 2013/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про загальні процедури надання та позбавлення міжнародного захисту мають тлумачитися як такі, що будь-яке рішення Суду Європейського Союзу, включаючи рішення, яке обмежується тлумаченням положення права ЄС, що вже діяло на момент прийняття рішення за попередньою заявою, є новим елементом у розумінні цих положень, незалежно від дати його прийняття, якщо воно суттєво підвищує ймовірність того, що заявник отримає право на міжнародний захист.

2. Стаття 46(1)(а)(іі) Директиви 2013/32/ЄС повинна тлумачитися як така, що дозволяє, але не вимагає від держав-членів уповноважити свої суди або трибунали, якщо такі суди або трибунали скасовують рішення про відхилення заяви як непринятною, винести власне рішення за такою заявою без необхідності повернення розгляду цієї заяви до органу, що приймає рішення, за умови, що такі суди дотримуються гарантій, передбачених положеннями Глави II цієї Директиви.

Рішення Суду (Третьої Палати) від 29 лютого 2024 року (Справа С-222/22, клопотання про винесення попереднього рішення відповідно до статті 267 ДФЄС Верховного адміністративного суду Австрії)¹⁶.

¹⁶ Judgment of the Court (Third Chamber) of 29 February 2024 (C-222/22 request for a preliminary ruling under Article 267 TFEU from the Verwaltungsgerichtshof (Supreme Administrative Court, Austria). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A62022CJ0222&qid=1709300142586>

Предмет справи. Клопотання про винесення попереднього рішення стосується тлумачення статті 5(3) Директиви 2011/95/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 грудня 2011 року про стандарти для кваліфікації громадян третіх країн або осіб без громадянства як бенефіціарів міжнародного захисту для єдиного статусу біженців або для осіб, які мають право на додатковий захист, а також для змісту наданого захисту (далі – Директива 2011/95/ЄС)¹⁷ і подано в рамках судового розгляду справи про законність рішення про відмову в наданні статусу біженця після подачі заяви ЖФ, громадянином третьої країни, про надання міжнародного захисту.

Верховний адміністративний суд Австрії звернувся до Суду ЄС за роз'ясненням щодо такого питання: чи слід тлумачити статтю 5(3) Директиви 2011/95/ЄС як таку, що виключає законодавство держави-члена, згідно з яким іноземцю, який подає наступну заяву, зазвичай не надається статус біженця, якщо ризик переслідування ґрунтується на обставинах, які іноземець створив за власним рішенням після від'їзду з країни походження, за винятком випадків, коли відповідна діяльність дозволена в Австрії та встановлено, що така діяльність є вираженням і продовженням переконань, яких іноземець дотримувався в країні походження?

Висновки Суду. Стаття 5(3) Директиви 2011/95/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 грудня 2011 року про стандарти для кваліфікації громадян третіх країн або осіб без громадянства як бенефіціарів міжнародного захисту для єдиного статусу біженців або для осіб, які мають право на додатковий захист, а також для змісту наданого захисту має тлумачитися як така, що виключає національне законодавство і передбачає визнання статусу біженця за заявою в розумінні статті 2(q) Директиви 2013/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про загальні процедури надання та позбавлення міжнародного захисту¹⁸, на основі ризику переслідування, викликаного обставинами, які заявник створив за власним рішенням після від'їзду з країни походження, за умови, що такі обставини мають бути вираженням і продовженням переконань, яких заявник дотримувався в такій країні.

**Цей документ підготовлений Дослідницькою службою Верховної Ради України як довідковий інформаційно-аналітичний матеріал. Інформація та позиції, викладені в документі, не є офіційною позицією Верховної Ради України, її органів або посадових осіб. Цей документ може бути цитований, відтворений та перекладений для некомерційних цілей за умови відповідного посилання на джерело.*

¹⁷ Directive 2011/95/EU of the European Parliament and of the Council of 13 December 2011 on standards for the qualification of third-country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection, for a uniform status for refugees or for persons eligible for subsidiary protection, and for the content of the protection granted (recast). URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2011/95/oj>

¹⁸ Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32013L0032>